LELKIPÁSZTORI LEVÉL

Római Katolikus Egyházközség Vác - Felsőváros Plébánia

2018. KARÁCSONY

Ajándékozás…

Ebben az időszakban egy szót sokkal többet hallunk, mint a többit. Ez nem a *„boldog”*, *„karácsonyfa”*, *„Mikulás”*, és sajnálatos módon még nem is *„Jézus”*. Ez pedig nem más, mint az „**ajándék**”. November végén, de sokszor már előtte is megkezdjük őrjítő hajszánkat, hogy megtaláljuk a megfelelő ajándékot mindenkinek a listánkon. Az ajándék’ szó egy egész hónapot felemészt ilyenkor.

Sok ember azt gondolja, hogy az ajándékadás hagyományát a bölcsek kezdték el, mikor ajándékot vittek a kis Jézuskának. Pedig Isten volt, aki elkezdte az egészet azzal, hogy a világ legelső karácsonyi ajándékát odaadta.

A legelső karácsony alkalmával Isten a világ legnagyszerűbb ajándékát, a fiát adta. A fiát adta, hogy köztünk éljen, példát mutasson, tanítson, segítsen, bátorítson, értelmet adjon földi életednek, végsőkig menő szeretetében meghaljon érted a kereszten… Így a múltadat megbocsátotta, az életednek célt adott és a mennyben otthont készített számodra. Jézus tehát az eredeti karácsonyi ajándék.

Ha Isten nem lett volna ilyen nagylelkű, nekünk ma nem lenne semmink. A belélegzett levegő Isten nagylelkűségének ajándéka. A vér, ami áramlik az ereinkben Isten nagylelkűségének ajándéka. A tény, hogy a szívünk dobog Isten nagylelkűségének ajándéka. Minden jó dolog az életedben, beleértve az életedet, családodat, barátaidat is, ajándék, ami Isten nagylelkűségéből fakad

Ajándékozás?! Valós megtapasztalás számodra vagy csak hitbeli tudás? És te milyen formában közvetíted, ajándékozod ezt tovább?

Áldott ünnepeket
kívánok!
Tibor atya

Most már látom címmel jelent meg Beer Miklós püspök úr legújabb könyve. Ebből idézünk néhány gondolatot.

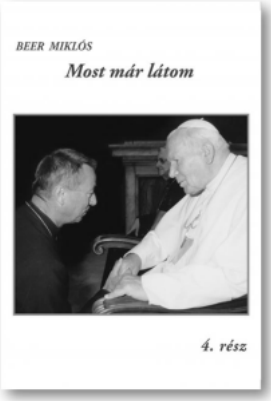

– Betöltötte a 75. évét, mégis püspök maradt.
– Az egyházi előírások szerint ezt a kort elérve fel kellett ajánlanom a lemondásomat Románnak. Megtettem, majd június elején megkaptam a választ: további intézkedésig a hivatalomban maradok.
– Ha Ön dönt, a nyugdíjat vagy a hivatalát választja?
– Nem nekem kellett döntenem, és ez így volt jó. Hetvenöt éven túl már nem könnyű szinte mindennap utazni, olykor az ország másik felébe, viszont nagyon szeretem, amit csinálok. Rengeteg örömet ad. És ha egyszer nyugdíjba kerülök, az is jó lesz. Többet tudok majd beszélgetni az emberekkel. (…) Nemrég megkérdezte egy újságíró, milyen tervekkel érkeztem tizenöt évvel ezelőtt Vácra. Azt válaszoltam: nem voltak nagyszabású, nagy ívű elképzeléseim. Inkább csak jó püspök szerettem volna lenni. (…) A katolikus főiskola Vácra költöztetése vagy éppen a kórházlelkészi szolgálat kiépítése nem az én ötletem volt, csak támogatnom kellett. Ma viszont már igazán büszke vagyok arra, hogy főállású lelkigondozókat képezünk. Nem terveztem el előre, de nagyon örülök a cigánymissziónknak is, talán ez is tipikusan váci egyházmegyei újítás. Ahogyan a heti termelői piac és a vidékfejlesztési iroda is. (…) A paphiány és az ebből fakadó feladatok egész szolgálatomat meghatározták. Kilencven papot temettem, és feleannyit sem tudtam szentelni. Ebben a helyzetben döntöttem úgy, hogy talán mindenki másnál nagyobb figyelmet fordítok a civil szolgálattevőkre. Van közöttük buszsofőr és egyetemi tanár egyaránt. (…) Minden évre jutott egy templomszentelés, tizenöt év alatt ugyanennyi templomot építettünk az egyházmegyében. Öröm, hogy igény volt rá.

* * *

Legyünk hitelesek

Olyan jó lenne, ha a magatartásunkkal tudnánk felkelteni mások érdeklődését a hitünk iránt. Mi, keresztények nagyon könnyen be tudjuk csapni magunkat, éppen a vallásunkra, a kultúránkra hivatkozva. Mert jól szituált katolikusként miről is szól az életfelfogásunk? Vasárnap reggel szépen felöltözünk, elmegyünk a templomba. Ahol meleg van – nyáron kellemes hűvös –, világítás, hangosítás, virágok, szépség. Délben aztán odahaza fehér terítő-

nél megebédelünk, esetleg hallgatunk egy kis Bachot, talán megnézünk egy filmet. Aztán elsétálunk egy cukrászdába, és mert megengedhetjük magunknak, este akár még színházba is eljutunk. Vagy hangversenyre. Művelt, intelligens, kulturált keresztény embereknek gondoljuk magunkat. Csak éppen az marad ki, ami a legfontosabb lenne. Ami miatt tényleg kereszténnyé válhatnánk. Mert hol volt a napunkban önzetlenség, jézusi lelkület, lemondás? Egyáltalán, mit gondolunk a hitelességünkről? (…) Óriási a felelősségünk. Ha ugyanis hiteltelenek vagyunk, és nem a jézusi irányt képviseljük, jogos a bennünket érő kritika. Szép szándék kereszteket állítani, a kereszténységre hivatkozni, de ez önmagában rettentően kevés. Vigyázzunk, nehogy akár egyetlen istenkereső embert is elbizonytalanítsunk a hiteltelenségünk miatt.

* * *

A karácsony közeledte

Karácsony estéjén a megbékélésre vágyunk. És közben mindannyian sejtjük, a megbékéléshez vezető út az előjogokról, az érdekekről való lemondással kezdődik. Ezt nem lehet megkerülni. Tudat alatti vágyódásunk azt jelzi, hogy az Úristen maga felé hív bennünket, de eközben a szabad akaratunkat is meghagyja, nem kényszerít. Vagyis egyszerre igaz: Isten végtelenül szeret minket, de felelősek is vagyunk azért, hogy meg tudjunk békélni.

Isten mindent megad, felkínál, amire szükségünk van, de nekünk is tennünk kell a békénkért. Valójában minden karácsony új esélyt ad, hogy megéljük ezt az élményt, amelyet a szívünkben hordozhatunk egész életünkben, az ünnepet követő másnapon, harmadnapon is.

Egyházunk minden évben gondos anyai szeretettel segít abban, hogy jól sikerüljön az ünnepünk, és ne csak pár óráig legyen béke a lelkünkben. Ezt szolgálja az adventi liturgia és a leggyönyörűbb szentírási részletek felolvasása. Az advent a nagyböjthöz hasonlóan bűnbánati időszak, amely a bűn gyökerétől, az önzéstől való szabadulást segíti.

Legyünk őszinték, a betlehemi istálló és a csillogó bevásárlóközpontok kontrasztja sokszor odahaza, karácsony délutánján is tetten érhető. A karácsony annak legyen az ünnepe, aminek az Úristen szánja. Találjunk egymásra és önmagunkra.

Jézus születése nagy esély rendezni a dolgainkat, ezért időben és leginkább lélekben készüljünk rá. Ahogy Mária is tette…

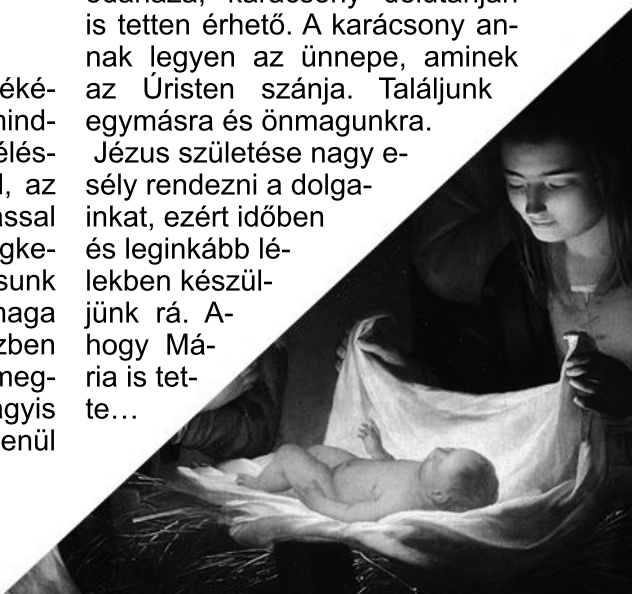

Vadludak karácsonya

Élt egy ember, aki nem hitt Istenben és soha nem habozott, hogy mások tudtára adja, mit gondol az Istenbe vetett hitről és a vallási ünnepekről, köztük természetesen a Karácsonyról. Felesége viszont hívő volt és gyerekeit is Istenbe és Jézusba vetett hit szerint nevelte, férje rendszeres bántó megjegyzései ellenére.

Egy havas Karácsony estén a feleség és a gyerekek a falusi gyülekezet karácsonyi Istentiszteletére készülődtek. Hívták az apát, de ő persze hallani sem akart arról, hogy elkísérje őket. - Ez a történet csak egy mese - mondta - miért alacsonyítaná le magát Isten, hogy emberként jöjjön a Földre? Teljesen nevetséges! Hogyan hihetnek ebben ennyien?!

A feleség és a gyerekek így nélküle indultak útnak. Kint esett már a hó. Kicsit később felerősödött a szél és a hóesésből hóvihar lett. A férfi az ablakon kinézve csak vakító fehérséget látott. Leült a kandalló elé és elégedetten nézte a csendesen égő tüzet. Néhány perc elteltével egy nagy puffanást hallott odakintről. Valami nekiment az ablaknak. A hang megismétlődött. Kinézett, de még egy méterre is alig lehetett ellátni. Amikor a vihar alábbhagyott egy kicsit, kimerészkedett, hogy megnézze mi adhatta a furcsa hangot az ablak közelében. A ház melletti mezőn egy csapat vadludat látott. A jelek szerint a ludak délre igyekezhettek a téli hideg elől, de a hóvihar miatt nem tudták folytatni útjukat. Eltévedtek és végül a farmon kötöttek ki, étel és menedék nélkül. Ijedten csapkodtak szárnyaikkal, körbe-körbe repkedve a mező felett, vakon és céltalanul. Bizonyára némelyik madár nekirepült az ablaknak. Ezt hallhatta korábban.

A férfi megsajnálta az állatokat és segíteni akart rajtuk. Az istálló tökéletes hely lenne nekik, gondolta. Meleg és biztonságos. Ott tölthetnék az éjszakát és biztonságban megvárhatnák a vihar

végét. Miután ezt kigondolta, odament az istállóhoz és tágra nyitotta az ajtaját. Megállt és figyelt, azt remélve, hogy a madarak észreveszik az istállót és bemennek. A ludak azonban csak ide-oda repkedtek céltalanul és úgy tűnt, egyáltalán nem vették észre az istállót, illetve, hogy mit jelenthet az épület számukra. A férfi megpróbálta magára terelni a madarak figyelmét, de ettől csak megijedtek és messzebbre húzódtak. Ekkor bement a házba egy kis kenyérért. Morzsává szaggatta és egy csíkban elszórta a bejáratig. Még mindig nem értették meg, mit akar. Most már kezdett elfogyni a türelme. A madarak mögé lopódzott és megpróbálta az istálló felé terelni őket, de csak még jobban megijedtek és a szélrózsa minden irányába repültek, csak éppen az istálló felé nem. Akármit tett, egyszerűen nem tudta elérni, hogy az istállóba terelje őket, ahol melegben és biztonságban lehettek volna.

- Miért nem követnek engem? - morfondírozott magában türelmetlenül. - Nem látják, hogy ez az egyetlen hely, ahol átvészelhetik a vihart?"

Addig törte a fejét, míg rájött, hogy a madarak soha nem követnének egy embert. - Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket. - mondta ki hangosan. Ekkor eszébe jutott valami. Bement az istállóba és kihozta egyik saját libáját és óvatosan a vadlúdcsapat mögé ment vele. Amikor elengedte, saját libája átrepült a madárcsapaton, egyenes be a meleg épületbe. A vadludak egyenként követték. A férfi megállt és hirtelen eszébe ötlöttek néhány perccel korábban kimondott saját szavai: *,,Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket!"* Azután a feleségére és a köztük korábban lezajlott párbeszédre gondolt. *,,Miért akarna Isten olyanná válni, mint mi? Ez nevetséges!"* Hirtelen minden világos lett. Pontosan ezt tette Isten. Mi emberek vagyunk a vadlibák. Vakon bolyongva, elveszetten bukdácsolunk a halál felé. Isten olyanná tette a Fiát, mint mi, hogy megmutassa az utat és megmentsen...

Mikor ezt felismerte, hangos zokogás tört fel belőle. Térdre esett a friss hóban és elmondta élete első imáját: - Köszönöm Istenem, hogy emberként eljöttél, hogy kivezess a viharból!

Ahogy a szél és a hóvihar csendesedni kezdett, úgy csendesedett és nyugodott meg lelke is, miközben ezeket a csodálatos gondolatokat forgatta fejében. Végre rájött, hogy miről szól a Karácsony és miért jött el Krisztus. Hosszú évek kételyei és hitetlensége, mint a múló vihar, szertefoszlottak egy pillanat alatt.

Eukarisztikus kongresszusra készülünk.

De mit is jelent valójában számunkra az Eukarisztia. Jézus nem csak emberré lett értünk, hanem kenyérré. Azt gondoljuk, hogy mi vesszük magunkhoz amikor áldozunk. Valójában mindig a nagyobb veszi magához a kisebbet, Ő emel magához bennünket, hogy Isteni életében részesítsen. Jézus mondta Kafarnaumban: - *„Én vagyok az élet kenyere, Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér melyet adni fogok, az én testem a világ életéért.” (Jn.6.49*)

Jézusnak ezek a szavai elgondolkodtatnak bennünket, hogy milyen életre is gondolt Ő. Van élete a növényeknek is, van élete a bogaraknak is, élete van az oly kedves delfineknek. De az ember élete több. Nem csak azzal több, hogy gondolkodni tudunk, szerszámokat készítünk. Az emberben örök szomjúság él a végtelen után. Legyen valaki hívő, vagy nem hívő, ez a szomjúság ott él a szíve mélyén. Különböző módokon csillapítjuk a lélek szomját. Van aki földi javakkal akarja oltani vágyát, van aki az élvezetek hajszolásával, van aki elmerül a művészetben, a tudományban, a sportban. Van aki Istenben keresi a választ élete kínzó kérdéseire. Aki igazán rátalált az Isten forrására, már nem elégszik meg kevesebbel, mint hogy újra merítsen ebből a forrásból. Járuljunk gyakran ehhez a csodálatos forráshoz. Azért imádkozzunk, hogy az élet kenyere az igazi Életet táplálja bennünk . Gondoljuk újra végig: Tudatában vagyunk-e annak a nagy ajándéknak amelyet Jézus az Eukarisztiában hagyott nekünk . Hányszor csak megszokásból jövünk áldozni, vagy nem jövünk, mert mi nem szoktunk?. Az Oltáriszentség növeli, erősíti bennünk a kegyelmi életet. Fontos, hogy amikor csak lehet vegyük magunkhoz. Az áldozás utáni csendben, a szentségimádásokon beszélgessünk az Úrral.

Elmélkedések az Eukarisztiáról:

NÁLUNK MARADTÁL

Te mindig egyedül vagy a tabernákulumban. Mi meg szanaszét az utcán, otthon, az iskolában, a

hivatalban. Itt vagy köztünk, és mégis úgy tűnik, mintha messze volnál, mert kevés a szeretetünk, és nem képes felfogni Téged. Pedig ha az, amit parancsoltál, elevenen élne testvéreidben, nem volna az az érzésük, hogy elhagynak Téged, ha kilépnek a templomból. Az utcák és a tabernákulumok ugyanoda vezetnének: Isten országába az emberek között! Táplálj, Uram, testeddel minden reggel; de adj készséges szívet is nekünk, hogy mielőbb eljöjjön az az idő, amikor életünk minden pillanatában jelenléteddel táplálhatsz. Nem, a föld nem maradt hideg és puszta: hiszen Te nálunk maradtál! Mi is lenne életünkből, ha nem rejtenének Téged a tabernákulumok? Te egyszer eljegyezted az emberiséget, és hű maradtál hozzá. Imádunk Téged, Urunk a világ összes tabernákulumában. Köztünk vannak, értünk vannak itt. Nincsenek olyan távol, mint a csillagok az égbolton, bár azokat is nekünk adtad. Mindenütt találkozunk Veled, csillagoknak és minden teremtménynek Királya! Hála Neked, Uram, ezért a mérhetetlen ajándékért. A menny leszállott a földre. A csillagos ég kicsi. A föld nagy, mert tele van hintve az Eucharisztiával: Isten velünk, Isten közöttünk, Isten értünk!

ISTENI ENERGIA

A szentáldozásban észreveszszük, hogy a Te szereteted mindenki iránt egyéni. Te mindenkinek egészen odaajándékozod magad. Így a Te példád kijózanít abból az illúzióból, amelybe könnyen beleeshetünk, ha azt hisszük, hogy nagy művek szervezésével szolgálatot teszünk Neked, s közben elhanyagolunk Téged azokban, akikkel minden percben találkozunk, mintha nem lenne közük hozzád. Uram, a mindennapi szentáldozás ne csak arra segítsen bennünket, hogy jók legyünk, hanem alakuljon át isteni energiává, hogy a világot mozgósíthassuk a Te szolgálatodra. Jézus nem maradt itt a földön, hogy az Oltáriszentségben maradhasson velünk a föld minden pontján. Isten volt: isteni mag, mely megsokszorozódva gyümölcsöt hozott. Nekünk is így kell meghalnunk, hogy megsokszorozódjunk.

KIHALLGATÁS A MINDENHATÓNÁL

A napnak legfontosabb, összehasonlíthatatlanul fontos pillanata az, amikor Te a szívünkbe térsz. Kihallgatás ez a Mindenhatónál. Mikor ott eléd tárjuk ezer szükségünket és minden ember gondját, mikor köszönetet mondunk természetfölötti és természetes adományaidért, mikor imádunk téged és arra kérünk, üdvözöld nevünkben Édesanyádat, akkor érezzük, hogy elérkeztünk a nap legkimagaslóbb pontjára. Megértjük, hogy oly gyakran nem fogtuk fel, ki előtt állunk, és mi mindent tehettünk volna édes-

kettesben Istennel, lelkünk legbenső szobácskájában. Jézus, ha Te a szívünkbe térsz, ez volna az a pillanat, amikor annyi mindent kérhetnénk Tőled. De éppen azért, mert személyesen Te magad jössz a szívünkbe, ez az a pillanat, amikor többé nincs mit kérnünk.

A MISE

Krisztus keresztre feszítésénél nem állhatunk úgy ott, mintha csak nézők vagy kíváncsi kérdezősködők lennénk. Úgy kell ott lennünk, mint egy-egy "másik Mária": megosztva Vele a kelyhet az emberiség javára. Úgy kell ott lennünk a misén, hogy szívünkben mindannyiszor keresztre feszítsük magunkat, hogy újra meg újra, mindennap odaadjuk magunkat a szenvedésre. Ez legyen a mi személyes hozzájárulásunk ahhoz, hogy "kereszténynek" mondhassuk magunkat.

*

AZ Ő MISÉJE ÉS A MI MISÉNK

Ha szenvedsz és
szenvedésed akkora,
hogy megbénít minden
tevékenységet,
emlékezz a misére.
A misében Jézus, ma is,
mint akkor,
nem dolgozik, nem
beszél:
föláldozza magát
szeretetből.
Az életben lehet sokat
tenni, sokat beszélni,
de a szenvedés hangja,
bár néma és mások előtt
ismeretlen,
a szeretetből felajánlott
szenvedés hangja
a legerősebb szó:
betör az Égbe.
Ha szenvedsz,
merítsd fájdalmadat az
Övébe:
mondd a magad miséjét.
És ha a világ nem ért
meg, ne jöjj zavarba:
elég, ha ért Jézus, Mária
és a szentek.
Tarts velük és hagyd
folyni véred
az emberiség javára,
akárcsak Ő!
A mise!
Nagyságát hogy is
értenénk!
Az Ő miséje, a mi misénk.

(Chiara Lubich)

Hálaadás a 2018. Évért

Január utolsó hetében a Regőczi kápolnában gyűltünk össze estéről estére. A szentmisékhez kapcsolódóan szentségimádás, rózsafüzér, zenés áhítat és filmvetítés volt. Az utolsó este Beer Miklós püspök atya volt a vendégünk. A betegek szentségét ezen a napon szolgáltattuk ki idős testvéreinknek.

Február 3.-án a farsangi bál nagyon vidáman telt. A Galamb utcai Oktatási központban több mint 120-an búcsúztattuk a telet. Február 10-én a fiatal családok kisgyermekeikkel a Regőczi kápolna közösségi részében farsangoltak. Január végén kezdődött a jegyes kurzus. Több mint 20 fiatal pár készült az esküvőre. Közülük öt pár - mint friss házasok - kifejezték igényüket, hogy szívesen folytatnák a havi találkozásokat. Nagyböjtben a Mindennapok lelkigyakorlatára könyvet adtunk ki: „Az Úr az én pásztorom”. Vasárnaponként a szentmisékhez kapcsolódóan dolgoztuk fel a könyvet. Nagypénteken a Spinyéri kápolnához, vezető keresztúton több mint százan jártuk végig Jézus szenvedésének állomásait. Húsvét hajnalban először éltük át közösen az Öröm útját, találkozást a feltámadt Krisztussal.

-Április 22.-én 15 fiatal és két felnőtt testvérünk járult a bérmálás szentségéhez templomunkban. Közösségben készültek a bérmálásra, ami nem végállomása a keresztény életnek, hanem megerősítője. Azóta is kéthetes

rendszerességgel találkoznak.

Május 13-án 20 gyermek járult először a szentáldozáshoz templomunkban.

Pünkösdkor egy felnőtt keresztelése és négy felnőtt elsőáldozása volt templomunkban.

Pünkösd hétfőn Pannonhalmára zarándokoltunk. Május 27.-én áldottuk meg a felújított és kibővített urnatemetőt az altemplomban. Az urnatemetőben új rendet alakítottunk ki. Kérünk mindenkit, hogy tartsuk magunkat ehhez a rendhez.

Június első szombatján Egyházközségi juniálisunk volt a Spinyéri kápolnánál. Június végén a kibővült Bibliaórás közösség Bibliaszemináriumot tartott a Regőczi kápolnában. Új Bibliodráma csoport született ezt követően plébániánkon.

Június utolsó hetében elsőáldozók tábora volt a Regőczi kápolnában. Július első hetében harmincöt hittanossal Dömösön táboroztunk. Július 20-tól a megbérmált fiatalokkal Zamárdiban volt ifjúsági tábor.

Július utolsó hetében a fiatal családok tábora volt Leányfalun (66 fő). Augusz-tus 17-től egyházközségi lelkigyakorlatunk volt Kismaroson a Ciszter nővéreknél. Közel hatvanan kapcsolódtak be a programba. A Rókus kápolna búcsúja már az ősz közeledtét jelezte. Ezt követte a Spinyéri kápolna, Szent Mihály

kápolna és a Regőczi kápolna búcsúja. Mind a három helyen szeretetvendégséget tartottunk a szentmisék után, amibe sokan bekapcsolódtak.

Szeptember 1.-én Nyárbúcsúztató összejövetelünk volt a plébánia kertjében, amely teljesen megtelt gyermekekkel és felnőttekkel.

Októberben harmadik vasárnapján az negyedik születésnapját ünneplő Szent Domonkos énekkarunk Mária köszöntőt tartott.

Október 20-án Egyházközségi kirándulásunk volt Királyrétre.

Mindenszentek ünnepén nem csak a temetőben, hanem az altemplomban is közösen imádkoztunk elhunytjainkért.

November 24-én ismét bekapcsolódtunk az országos Szentségimádásba, amellyel az Eukarisztikus kongresszusra készülünk. Advent második vasárnapján köszöntük meg egy ebéd keretében a plébániai közösség munkatársinak szolgálatát. Az egyháztanács, az énekkar, a templomtakarítók, templomőrzők,

kántorok, sekrestyések, irodai segítők számára Isten áldását kértük. Az adventi hajnali misékre Istennek hála sokan jöttek.

Az elmúl év statisztika adatai:
Keresztelés: 41 (1 felnőtt) Elsőáldozás 24 (4 felnőtt)
Bérmálás 17 Esküvő 29 Temetés 66

Gondolatok az újév kapcsán

Az időt csak az ember méri, Isten örökkévaló jelenben él. A megtestesült Jézus Krisztusról is azt írja Szent Pál: *„Ugyanaz, tegnap, ma és mindörökké”*. Az ember alatti lényeknek csak észleletei vannak a jelenről. Az ember, ha a múltra gondol, emlékezik: fájdalommal vagy hálával. Ha jövőre: reménykedik vagy retteg. Ezen kívül még két féle módon is méri az időt, külsőleg és belsőleg. Az előbbit évszámokkal, történésekkel, az utóbbit lelki élményekkel, megélt eseményekkel.

Biblikusan szólva: létezik a *kronosz*, az idő egymásutánisága, és a *kairosz*, az üdvösség ideje. Az egyes ember életében ez úgy mutatkozik meg, hogy valaki csak kifelé él a feladatok kényszeredettségében, vagy lármás szórakozásokban, a másik befelé, elgondolkozik az élet értelmén és célján.

*

Uram, ébreszd egyházadat, *hogy meglássa fogyatékosságait, mulasztásait és új feladatait – és kezdd rajtam.*

Uram, építsd egyházközségedet, adj egymásra figyelő, nyitott szívet tagjainak – és kezdd velem.

Uram, békességed és jóságod örömhírét juttasd el mindenüvé a földre – és kezdd nálam.

Uram, gyújtsd meg szereteted lángját minden szívben – és kezdd bennem.

Amen

A CERUZA

Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. (1Sámuel 16:7)

A gyermek nézte a nagyapját, amint levelet ír. Egy adott pillanatban megkérdezte tőle:
- Olyan mesét írsz, ami velünk megtörtént? Vagy talán egy rólam szóló történetet írsz?
Nagyapja félbe hagyta az írást és mosolyogva ezt mondta unokájának:
- Igaz, rólad írok. Azonban a szavaknál fontosabb a ceruza, amivel írok. Szeretném, ha ilyen lennél te is, amikor megnősz. A gyermek értetlenkedve nézte a ceruzát, mivel semmi különöset nem látott rajta.
- De ez olyan, mint az összes többi ceruza, amit életemben láttam!
- Minden attól függ, hogyan nézed a dolgokat. A ceruzának öt értéke van, amit ha sikerül megtartanunk, olyan emberré válunk, aki egész életében békében fog élni a világgal.

Első érték: Tehetsz nagy dolgokat, de soha ne feledd, hogy létezik egy lépteinket vezető Kéz. Ezt a kezet Istennek nevezzük és Ő vezet mindig kívánsága szerint minket.

A második érték: Időnként abba kell hagynom az írást, hogy meghegyezzem a ceruzát. Ez kevés fájdalmat okoz a ceruzának, azonban végül élesebb lesz. Tehát el kell tudnod viselni a fájdalmakat, mivel ezek tesznek jobbá téged.

A harmadik érték: A ceruza megengedi nekünk a radír használatát, hogy kitörüljük azt, ami téves. Meg kell értened azt, hogy kijavítani egy dolgot nem jelent feltétlenül rosszat, a legfontosabb az, hogy megmaradjunk az igaz, egyenes úton.

A negyedik érték: A ceruzának nem a fája vagy külső formája a fontos, hanem a benne lévő grafit. Ugyanígy gondozd azt, ami benned történik.

És végül az ötödik érték: Mindig nyomot hagy. Neked is tudnod kell, hogy bármit teszel is életedben, nyomokat fog hagyni, ezért meg kell próbálnod minden tettedet tudatosítani.

Egy napon azt kérte az osztálytól a tanárnő, hogy minden osztálytársuk nevét írják föl egy lapra úgy, hogy a nevek mellett maradjon egy kis üres hely.

Gondolják meg, mi a legjobb, amit mondani tudnak a társaikról, és azt írják a nevek mellé. Egy teljes órába telt, mire mindenki elkészült és mielőtt elhagyták az osztálytermet, a lapot átadták a tanárnőnek.

Hétvégén a tanárnő minden diák nevét fölírta egy papírlapra és mellé a kedves megjegyzéseket, amelyeket a tanulótársak írtak róla.

Hétfőn minden tanuló megkapta a listáját. Már kis idő múlva mindegyik nevetett. "*Tényleg?*" - hallatszott a suttogás... "*Nem is tudtam, hogy én valakinek is jelentek valamit!*" - és *"Nem tudtam, hogy a többiek ennyire kedvelnek"* - szóltak a megjegyzések. Ezután senki nem emlegette többé a listát. A tanárnő nem tudta, hogy a diákok egymás közt, vagy esetleg a szüleikkel beszéltek-e róla, de nem is törődött vele. A feladat elérte a célját. A tanulók elégedettek voltak magukkal és a társaikkal.

Néhány évvel később az egyik fiú elesett Vietnamban, és a tanárnő elment a tanítványa temetésére. A templomot megtöltötte a sok barát. Egyik a másik után - akik szerették vagy ismerték a fiatalembert - odamentek a koporsóhoz, és leróták utolsó kegyeletüket. A tanárnő a sor végén lépett oda és imádkozott a koporsó mellett. Ahogyan ott állt, az egyik koporsóvivő katona megszólította: "*Ön a matematika tanárnője volt Mark-nak?*" Ő igent bólintott. Erre a fiú azt mondta: *"Mark nagyon gyakran beszélt magáról."*

A temetés után összegyűltek Mark régi osztálytársai. Mark szülei is ott voltak és szemmel láthatóan alig várták, hogy beszélhessenek a tanárnővel. *"Valamit szeretnénk mutatni"* - mondta az apa és előhúzott egy pénztárcát a zsebéből. *"Ezt találták, amikor a fiunk elesett. Úgy gondoltuk, Ön meg fogja ismerni."* A pénztárcából előhúzott egy erősen gyűrött lapot, amelyet nyilván összeragasztottak, sokszor összehajtogattak és széthajtottak már. A tanárnő - anélkül, hogy odanézett volna - tudta, hogy ez egyike volt azoknak a lapoknak, amelyeken a kedves

tulajdonságok álltak, amelyeket az osztálytársak írtak Markról. *"Nagyon szeretnénk Önnek megköszönni, hogy ezt a feladatot adta az osztálynak"* - mondta Mark anyja. *"Amint látja, Mark nagyon megbecsülte."* A többi régi tanítvány is összegyűlt a tanárnő körül. Charlie elmosolyodott és azt mondta: *"Nekem is megvan még a listám. Az íróasztalom felső fiókjában őrzöm."* Chuck felesége pedig így szólt: *"Chuck megkért, hogy a listát ragasszam be az esküvői albumba." "Az enyém is megvan még"* - mondta Marily. *"A naplómban tartom"*. Ekkor Vicki, egy másik osztálytársuk a zsebnaptárát vette elő, és megmutatta a használattól megkopott és foszladozó listát a többieknek. *"Mindig magamnál hordom"* - mondta Vicki, és hozzátette: *"Meg vagyok győződve, hogy mindnyájan megőriztük azt a listát."*

Embertársainkkal való együttélésünkben gyakran elfeledkezünk arról, hogy minden élet véget ér egy napon és senki sem tudja, mikor jön el ez a nap. Ezért kellene megmondanunk azoknak az embereknek, akiket szeretünk és akikért aggódunk, hogy fontosak a számunkra. Addig kell ezt megmondani, amíg nem késő. Mindenki megteheti, aki ezt az írást elolvassa. Ha nem teszed meg, elszalasztol egy csodás lehetőséget, hogy valami kedveset és szépet tegyél. Gondolj rá: azt aratjuk, amit vetettünk. Amit az ember ad a másik embernek, vissza is jön a saját életébe. Ez a nap áldott nap lesz és éppen úgy különleges, mint te magad vagy.

*

Hírek

Jan. 4.péntek 17.30, 19.00: Ifjúsági hittan
Jan. 6. vasárnap 9.30: Elsőáldozók szülői megbeszélés
Jan. 6. vasárnap 11.00: Hentesek miséje
Jan. 7. hétfő 18.30: Alapozó felnőtt hittan
Jan. 8. kedd 10.00: Baba-mama közösség
Jan. 11. péntek 16.30: Kisifi hittan
Jan. 13. vasárnap 9.30:
Bérmálkozásra készülők a plébánián
jan. 14. hétfő 18.30: Bibliaóra
Jan. 15. kedd 18.30: Igekör
Jan. 16-20: Bannői missziós hét a Regőczi kápolnában.
Jan. 20. vasárnap 16.00: betegek szentsége
Jan. 20-27: Ökumenikus imahét
Jan. 25. péntek 17.00: Családos közösség
Febr. 16. szombat 18.30:
Egyházközségi farsang a Galamb utcában
Febr. 23. szombat 17.00:
Családos farsang a Regőczi kápolnában
Febr. 25. hétfő 17.00: Egyháztanács-gyűlés

A Felsővárosi Plébánia számlaszáma:
11 742094-201 22841
*
Irodai idő a plébánián:
hétfő, kedd: 15.00 - 17.00
szerda: 9.00 - 12.00, 15.00 - 17.00
péntek: 8.00 - 12.00
*
www.feherektemploma.hu
vacfelsovaros@gmail.com